

MÁRCIUS 15: „Miért félnél, miért élnél?

Ha nem egy álomért?”

2023.március 13- március 17

Projekt célja: Az egymás iránti figyelmet, együttműködés erősítése, segítése.
Március 15-ei események megismerése

Fejlesztési területek: Auditív észlelés, finommotorika, ritmusérzék,
nagymozgások, helyes kiejtés fejlesztése.

Játék	Munka jellegű tevékenység
<ul style="list-style-type: none">• Közös társasjáték (együttműködés, kudarcűrés, sikerélmény) <ul style="list-style-type: none">• vonalvezetés a trikolor segítségével, csicszeriborsó válogatása a 3 színre (finommotorika fejlesztés) <ul style="list-style-type: none">• múlt heti poharas játék továbbfejlesztése,	<ul style="list-style-type: none">• Önálló reggelizés (vajazó kés használata, kancsóból tea töltés)• Öltöző szekrények rendben tartása• Játékok elpakolása• Ágyazás, ruhák összehajtogatása• terítés az

<p>sorba rakás a nemzeti színek szerint (finommotorika, együttműködés, figyelemfejlesztés)</p>	<p>ebédhez</p>
<p>Verselés, mesélés Ismétlés: Hóc-hóc katona (lovagoltató mondóka) Tordon Ákos: Csodatrombita Tordon Ákos: Három ólomkatona Simay Mihály: Szárnyas lovon három huszár</p>	<p>Rajzolás, festés, mintázás, kézimunka</p>
	<ul style="list-style-type: none"> • közös társas • karkötő fonása (piros, fehér, zöld) <ul style="list-style-type: none"> • szinezők • zászló tépéssel, ragasztással • kreativitás növelése: csak 3 színnel dolgozhatsz
<p>Ének, zene, énekes játék, gyermektánc</p> <ul style="list-style-type: none"> • ritmus tapsolása az „A jó lovas katonának” című dalra • párválasztós körjátékok megtanulása • zenehallgatás: Kossuth induló https://www.youtube.com/watch?v=8o3u2WOAjpo 	<p>Mozgás</p> <ul style="list-style-type: none"> • közös mozgások • lovas játékok • lábtorna • együttmozgások hármassal • Floydl Andi féle fejlesztőtorna • menetelés zenére
	<ul style="list-style-type: none"> • gyerekjóga

Külső világ tevékeny megismerése	
<ul style="list-style-type: none"> • keressünk zászlókat a faluban! Hányat találunk? • egy kicsi „történelem” mi is történt 1848-ban? • Lovarda meglátogatása pénteken 	
Beszélgető kör	Nagycsoportosok feladata
<ul style="list-style-type: none"> • Ölelő kör • színek jelentése a zászlón (erő, hűség, remény) • a csoport 12 pontjának összeállítása • 	<ul style="list-style-type: none"> • Csabay Katalin: Lexi iskolás lesz feladatfüzet

Melléklet:

Mese, Vers:

Tordon Ákos: A három ólomkatona

Egyszer régen, hajdanán, három ólomparipán, három ólomkatona elment a csatába, golyólakomára. Golyólakomára.

A nagy golyólakomán az egyik elvesztette a fél karját. De észre se vette. A másik a fél lábát. De észre se vette. A harmadik a csákóját. De biz észrevette. De biz észrevette.

Nosza tüstént elindult, hogy azt megkeresse. Igaz, addigra már vége lett a csatának, a golyólakomának. Az ellenség megfutott. Szaladt, ahogy csak tudott. Vagy annál is jobban. Kifutott az országból, s bizony a világból is kiszaladt volna, ha futtában meg nem állítja a csákóját kereső ólomkatona harsány kiáltása:
- Az ércből öntött nagyágyúra, hol lelek rá a csákómra?! Szóljon, aki tudja!
Szóljon, aki tudja!

Ám senki se felelt. A rémületében megtorpant sereg gyors haditanácsot tartott volna, ha az ólomkatonánk időt hagyott volna erre. De még a tanácsba hívó trombitát se fújhatták meg. Épp akkor kondult meg a szomszéd faluban a déli harangszó. Csupa szívességből a szárnyára vette a megmérgezt ólomhuszár szavát, s világgá röpítette.

- Dézom, dézom, hej, mordézom, a gyáva ne parádézzon, de feleljen, ha kérdezem, becsülettel, egyenesen!

Erre már felelni kellett. Ezért egymásra néztek mind egy szálíg. Még biztatták is egymást a szemük sarkából:

- Szólj te, édes komám! Vagy te is elrontottad a gyomrod a golyólakomán?!
Hanem a szavuk csak nem jött meg, remegő kezükből kihullott a kardjuk. De volt egy táltos csikajuk. Az két nyerítés közben megszólalt emberhangon:

- Pattanj csak a hátamra, ólomhuszárom, én tudom, hol a csákód, elröpítek oda!
Megörült az ólomhuszár, leugrott ólomlováról, bizony csak akkor látta, hogy a derék jószág erősen megsántult mind a négy lábára. Rábízta hát a nádbereki nagy hírű gyógykovácsra, aki véletlenül épp arra őgyelgett, s azzal a táltos csikó hátán termett.

Kilenc órán át repült vele a táltos csikó, hegyek felett, völgyek felett, folyók felett, tengerek felett. Tűnődhetett az ólomvitéz, hogy eshetett meg, hogy ilyen messzire gurult el a csákója? No, de addigra már le is ereszkedett a táltos csikó egy száztornyú palota százoszlopos udvarára.

A palotaudvaron hét szökőkút negyvenkilenc gyémántos sugara szökelte a magasba, s hullott alá lágyan, lágy permetezéssel a hét kagylóforma márványmedencébe.

Ámult az ólomhuszár, s épp körülcsodálkozott volna, amikor a márványpadon egy csodaszép tündérlányt pillantott meg. A tündérlány olyan szép volt, hogy érette minden áldott nap kerek egy órával később pihent le a nap, mint másutt, hogy tovább láthassa. Hej, az ólomhuszárnak olyan melege lett egyszeriben a puszta ránézéstől, hogy majd elolvadt.

- Hát te hogy kerülsz ide? - csodálkozott a tündérlány, amikor megpillantotta. Az ólomhuszár hetykén pengetni kezdte erre a sarkantyúját, hogy csengett-bongott tőle a palota márvány udvara, és elmosolyodott, de közben kissé zavartan pödörgette ólombajszát:

- Hát...nagy csatában voltam, golyót lakomáztam, s a golyólakomázás közben elvesztettem a csákómat. Csákókeresőben a táltos csikóm röpített ide...

A tündérkisasszony felkacagott:

- Aztán hol a te táltos csikód, mert bizony én semerre se látom.

Körülnézett a huszár, s lekonyult a bajsza, mert a táltos csikó eltűnt, akár a kámfor. De aztán felragyogott a szeme:

- Igaz, ami igaz. Ám az is igaz, hogy az én elveszett csákóm ott piroslik az öledben!

- Ez a te csákód? - csodálkozott a tündérlány. És elpirult. - Az égből pottyant az ölembe. - S azzal már nyújtotta is a huszárnak.

Az megköszönte, s a fejére tette. Azzal indult kifelé a palotaudvarból. Ám a világszép tündérlány utána szaladt. Utol is érte a kapuban.

- Ha kedved tartja, maradj nálunk - mondta csendesen, és lesütötte a szemét.

- Maradnék szívesen - felelte a huszár - de hárman mentünk a csatába, a nagy golyólakomára, az egyik pajtásom otthagya a fél lábát, a másik a fél karját.

Reám várnak. S a lovam is énreám vár a nagybereki gyógykovácsnál.

A szépséges szép tündérlány tán még most is integet a selyemkeszkenőjével a palotakapuból, pedig a három ólomkatona már rég hazaért hozzám.
Mert én voltam a gazdájuk, kisgyerek koromban. Most meg a kisfiamat szolgálják. Igaz, az egyik félkarú, a másik: féllábú, a harmadiknak meg a paripáját mindmáig se tudta meggyógyítani a nagy hírű kovács.
De annyi baj legyen! A fő: hogy ólomszívüket a becsület hevíti!
Kinyomtatom a mesét.

Tordon Ákos: A csodatrombita

Volt egyszer egy öreg fal. Az öreg falban rozsdás szeg. A rozsdás szegen trombita. A trombitán százesztendős pókháló. Bizony arról a trombitáról réges-rég meglepedtek. Senki nem fújta meg.

Pedig annak a trombitának minden egyes szavára száz huszár nyargal elő a semmiből, s teljesíti a parancsát annak, aki a trombitát fújja. Csakhogy az a trombita messze volt, az Üveghegyen is túl, az Óperenciás -tengeren is túl, de még a szomszéd utca sarkán is túl.

Aki meg akarta volna szerezni, annak előbb az Óriások Anyjához kellett volna beszégetnie kerek egy esztendőre, miután megmászta az Üveghegyet, és átkelt az Óperenciáson, mert az a rozsdás szeg, melyen a pókhálós trombita függött, az óriás asszony kamrája falában volt. Az óriás asszony pedig csak akkor akasztotta le a nyakában hajókötélen viselt kamrakulcsot, ha szolgájának letelt az esztendeje. Akkor a szolganak adta a kulcsot - bizony, legény legyen a talpán azt, aki elbírja a mázsás kulcsot! - s így szólt:

- No eredj, szolgám, a hátsó kamrába, ott találsz a béred: ami megtetszik neked, azt választhatod, csak egyre vigyázz: ne végy többet, mint amennyit elbírsz, mert abba beleszakadsz!

Hanem hát nem volt könnyű a szolga dolga, beleizzadt, amíg az óriási kulcsot a kamrához cipelte, hát még amikor a zárba kellett illeszteni! S azután!

Belekáprázott a szeme a tenger sok kincsbe, ami ott eléje tárult! A legjámborabb lélek is megtelt ott sóvárgással, s úgy belefeledkezett a kincszedegetésbe, nem is hallotta, mikor csapódott be a kamra vasajtaja!

Bizony ott maradt a kincseskamrában örök fogságban. Pedig hát csak a pókhálós trombitát kellett volna lekasztania a rozsdás szegről, hogy megszabaduljon. De a trombitát úgy beszótték a pókok, hogy emberszem rá sem akadt egyhamar. No, olyan rossz híre kerekedett az Óriások anyjának, mert a szolgálói kerek esztendő után mind egy szálig eltűntek, hogy nem akadt ember, aki szolgálatába szegődött volna. Pedig elkelt volna ott a szolga, mert az óriás asszony tizenkét óriás fia még a kisujját sem mozdította meg világéletében. Időtlen idő óta hiába

várta az óriás asszony, hogy valaki a házába vetődjék, maga indult hát el, hogy szolgát keressen.

Felhúzta a lábára régen kővé vált óriás ura hétmér földes csizmáit, melyekkel minden egyes lépéssel hetvenhét óriás-mér földet tehetett meg, s elindult világgá. Átlépte az Óperenciás-tengert, keresztül lépte az Üveghegyet, ment-mendegélt, egyszerre csak egy zöld mezőre ért. A zöld mezőn egy szénaboglyára ült. A szénaboglya tövében egy legény beszélgetett egy leánnyal.

- A világ végére is elmegyek teveled, Palkó, de otthon már nincsen maradásom! - mondta a leány. - Nem akarják, hogy a te feleséged legyek, hogy téged szeresselek!

- Hová vigyelek, Boriskám, se házam, se kenyérem...- mondta búsan Palkó.

Most megszólalt az óriás asszony, halkán szólt, csendesen, mégis mennydörgésként zengett a hangja:

- Hová is mennétek, ha nem énhozzám?! Énnálam ellehetek, s kerek egy esztendő után annyi kincs lesz a béretek, amennyit elbírtok!

Boriska és Palkó nem sokat gondolkodott, hanem mind a ketten elszegődtek nyomban az Óriások anyjához. Szolgálták az óriásokat becsülettel kerek esztendőn át. Az esztendő leteltével az óriás asszony átadta Palkónak a kamra kulcsát azzal, hogy válasszon a mátkájával annyi kincset, amennyit ketten elbírnak. De Palkó amint a kamrába lépett, tüstént meglátta a rozsdás szegen függő trombitát.

- Világéletemben mindig ilyen trombitára vágytam! - kiáltott fel, s azzal addig ágaskodott, amíg el nem érte.

Közben Boriska kincssel szedte tele rózsás kötényét. Csakhogy az óriás asszony rájuk csapta a kamra vasajtáját. Szegény Boriska sírva fakadt menten, Palkó pedig bánatában belefújta a réztrombitába. Hát abban a szempillantásban száz huszár nyargalt elő a semmiből, s megkérdezték Palkótól: mit parancsol?

- Nyissátok ki a vasajtót! - parancsolata Palkó, s a száz huszár máris az ajtónak nyomta a vállát. Amikor kinyílt az ajtó, Palkó örömeiben újra megfújta a réztrombitát, erre újabb száz huszár nyargalt elő a semmiből.

- Mit parancsolsz? - kérdezték Palkót.

- Kergessétek világgá az óriásokat! - parancsolta Palkó.

A száz huszár erre világgá kergette az óriás asszonyt tizenkét fiával együtt.

Most ismét megfújta a trombitát Palkó, s harmadszor is száz huszár nyargalt elő a semmiből.

- Mit parancsolsz? - kérdezte a kapitányuk.

- Röpíts haza bennünket! - parancsolta Palkó.

A száz huszár hazaröpítette őket. A fél falu odacsődült a csodálásukra. Akkor Palkó újra megfújta a réztrombitát, s a semmiből előnyargaló huszároknak megparancsolta, hogy hozzák el az óriások kincseit.

A kincseket szétosztotta a faluban a lakodalma napján, s azután szegre akasztotta a réztrombitát. Ott van az ma is, ha valaki közben le nem akasztotta.